

ΕΡΩΤΙΚΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΛΩΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΙ ΝΤΕ ΡΟΜΠΕΡ

Είχε βραδυάσει κιόλα στο Νεγί, στο θαυμάσιο Παρισινό προάστειο, όπου τή μέρα εκείνη είχε δοθεί κάποια γιορτή. 'Ο ζωγράφος Γιάννης 'Ορντινό περπατούσε με το φίλο του Καίσαρα Λωράν, ένα κατώτερον 'Υπουργικόν υπάλληλο. Τή στιγμή που περνούσαν από ένα σκοπευτήριο, ο ζωγράφος είδε μιὰ πλούσια ντυμένη γυναίκα, ή οποία δοξιάζε την σκοπευτική της ικανότητα μαζί μ' έναν όφιλο νέον με όμοιον.

— Μπα, ή Λώρα Μιλιόν, είπε ο ζωγράφος.
— Που είναι ;
— Εκεί, μπροστά σου, στο σκοπευτήριο.
'Ο Καίσαρ Λωράν μόλις κτύπησε τον περιφρηον αυτόν χορευτικόν «άστέρα» του Παρισίου, τού είπε ο φίλος του, τó κάτω κάτω τó πλαστοκτό σώμα και τά μαργαριταρένια κολλιέ, έκανε μιὰ κίνηση έκπληξως.

— Μά αυτή είναι ή 'Αλίχη !... 'Η 'Αλίχη Μπερτέν !... Κατόπι, φοβούμενος μήπως άκουστή, χαμήλωσε τή φωνή του.
— Δεν είναι περίεργο, τού είπε ο φίλος του, τó κάτω κάτω μπορεί και νάλλαζε τó όνομά της. Είσαι βέβαιος ότι είναι ή Λώρα Μιλιόν ;

— Πώς, άν είμαι βέβαιος ; Κατοικει στη Λεωφόρο Βιλιέ... Τήν συναντώ αρκετά συχνά, τó βράδυ, όταν γυρίζει με τó αυτοκίνητό της άπ' τó Δάσος.

— 'Αμ' αυτό είναι περίημο ! είπε ο Καίσαρ Λωράν.
'Ηδη ο όμιλος τών νέων ξανάρχισε νά περπατά και άπεμαχρόνυτο θορυβώδης και εύθυμος.

Τους δύο φίλους τους συνελπηρε, τους έξάλμασε τους ήχώρισε ένα κωμα πλήθους. 'Όταν ξαναφρέθηκαν σε μιὰ γωνιά τού ήχοιου πεζοδρομίου, ο Λωράν επανέλαβε :

— Λώρα Μιλιόν !... 'Η 'Αλίχη Μπερτέν που έγινε Λώρα Μιλιόν !... 'Ω ! άντίο ξερο, λέει ! Πέρασαν έφτά χρόνια τώρα άπ' τήν ιστορία αυτή που θά σου πώ. 'Ημιον τότε είκοσι—δύο χρονών... Τήν συνήνηκα στο ή λεωφόρο ντε Τέρν, τήν ήμέρα της ένθνης έορτής τó βράδυ. 'Ημιον με κάποιον Σαζαρέ, ο όποιος βροσκοιεται τώρα στο 'Αλγέρι... 'Ενώ περπατούσαμε, ο φίλος μου έξαφνα μου είπε : «Κτύπησε τή όμορφη που είναι αυτή ή κοπέλλα. — Ναι, δεν είναι άσχημη. — Τί λές, τής μιλούμε ;— 'Εμπρός !»

Δινότανε ένας υπαίθριος χορός στον όποιον χόρευαν οί νέοι της συνοικίας. 'Ο Σαζαρέ τής είπε νά χορεύουν, έγω τής επρόσφερα ένα τριαντάφυλλο και τά πράγματα έμειναν εκεί. Είχε ξεχάσει κιόλα τή συνάντηση αυτή, όταν ύστερα από ένα μήνα ο Σαζαρέ μου είπε : «Ξέρεις, τή μικρούλα τής 14ης 'Ιουλίου, τήν ξανάδα' τά πήμε πολύ καλά μαζί». Με πήρε στα ραντεβού τον. Πόσες φορές, μετά τó φραητό, πηγαίναμε στο μουλβάρ Περφ και περνούσαμε εμπρός άπ' τó σπίτι της... Οί γονείς της ήσαν θυρωροί... Σφύριζα μ' έναν ώρισμένο τρόπο και έβγαινε εύθύς... Θυμάμαι πώς ένα βράδυ που ο Σαζαρέ τής έδειξε μιὰ φωτογραφία μου που μου τήν είχε ο ίδιος τραβήξει, εκείνη, τού τήν έλεγε, στα χωράτα δήθεν, πράγματι όμως γιατί ήθελε νά τήν φυλάξη μαζί με τó τριαντάφυλλο που τής είχα δώσει τήν 14η 'Ιουλίου... 'Ηταν ένα περίεργο κορίτσι. 'Όταν αυτή δεν ήθελε νά κάνει κάτι, ο Σαζαρέ ήχτούσε τήν έπινοικία μου και τότε ή 'Αλίχη ύποχωρούσε... Με μένα ποτέ δεν περνούσαμε... Μιά Κυριακή πρωί, καθώς έβγαίνα άπ' τó σπίτι μου, τήν συνήνησα' θά με είχε παραμονέψει γιατί ήταν νευρική. Οί βλεφαρίδες της άνεβροκατέβαιναν κοκκινίζεις, χλωμάει :

— Δεν αγαπώ τόν φίλο σας, μου είπε. 'Εκείνος που αγαπώ, δεν τó ξέρει... δεν θέλει νά καταλάβη και έγω δεν θέλω νά τού τó πώ...»

«Σέ σένα, Καίσαρ, άπευθύνοντα τά λόγια αυτά» σκέφθηκα. 'Αλλά, νά' τά είχα με κάποιαν άλλη τήν εποχή εκείνη και δεν έπωφελήθη τής ευκαιρίας. 'Ω έκανα σπουδαία κουταμάρα !...

— 'Όστε είσαι γόης σάν νά λέμε ! τού είπε, ειρωνικά ο ζωγράφος. Και ή γυναίκες που περιφρονείεις έξελείσονται καλά καθώς βλέπω... Δεν ήξερα πώς ήσουν τόσο δύσκολος... Που νάχαμε και μετς τέτοια τύχη !

'Επί πολλές ήμέρες ο Καίσαρ δεν σκεπτότανε παρά τήν Λώρα Μιλιόν. 'Εβαναλιζέτο με τήν έλπίδα, ότι τó λάθος του δεν ήταν άνεπανόρθωτο. Αυτός ο χορευτικός άσθη, αυτή ή γυναίκα για τήν όποιαν μόνος ο κόσμος όλος, τó πλαίσιο αυτό τής πολυτελείας είχε μιὰ καρδιά κριζέττας που είχε κάποτε χτυπήσει γι' αυτόν. 'Όλο τó ζήτημα γι' αυτόν ήταν πώς νά έυνήνη τήν γλυκιά αυτή 'Αλίχη που κοιμείτανε μες τήν σημερινή Λώρα Μιλιόν.

Μά κάποτε πάλι συλλογιότανε, ότι ή χαμένη ευκαιρία δεν ξαναβροσκοιεται, ότι για τήν Λώρα ήταν ένας ξένος, ότι δεν μπορούσε παρά νά τής θυμίζει ένα δυσάρεστο παρελθόν' συχνότερα όμως τού άρεσα νά φαντάζεται ότι δεν είχε αλλάξει, ότι εύχαριστός θά τόν ξανάβλεπε. Και τότε σιχίζε νά κατασκευάζη έναν από τους χίλιους έκείνους χάρτινους ισπανικούς πύργους με τους όποιους προσπα-

θούσε νά παρηγορηθή για τήν μετριότητα του. Φανταζόταν πώς παρουσιάζεται ένα πρωί στην λεωφόρο Βιλιέ. 'Η Λώρα, στο άκουσμα τού μαγικού του όνόματος, έτρεχε. 'Απ' τή συγκίνησή της, άπ' τó κοκκίνισμά της, άπ' τήν προσπάθεια που κατέβαλλε για νά καταπνίξη τήν ταραχή της, έννοούσε εκείνος ότι έξακολούθουσε νά τόν αγαπά. Τήν αγάλιαζε, τήν φιλούσε, γινότανε φίλος της. Φίλος τής Λώρας Μιλιόν. Τί εύτυχί ι, νά κρατής έστω λίγο και μυστικά, τήν φημισμένη αυτή όμορφιά, στα χέρια σου. Συλλογιότανε ότι δεν θά κρατούσε κρυφó τόν θρίαμβό του. 'Ηδη έβλεπε τόν έαυτό του νά διηγείται τήν έπιτυχία του στους συναδέλφους του τού ύπουργείου ή μάλλον, όχι, δέ θάχε ανάγκη νά μιλήση ή Λώρα άπ' πήγαινε τó βράδυ, μέσα στο κλειστό αυτοκίνητό της, νά τόν περιμένη στην έξοδο τού γραφείου. Πόσο θά τόν ζήλευαν οί συναδέλφοί του όταν θά τόν έβλεπαν νά κάθεται κοντά της νά τον λέη νωχελώς στον σωφρό : «Στό σπίτι !».

'Ενα πρωί πήρε από τόν προοιταμένο του τήν άδεια νά φύγη λίγο νωρίτερα άπ' τó γραφείο του, και κατηνώνη προς τήν λεωφόρο Βιλιέ.

'Εβαναζότανε τó ξύπνημα τής Λώρας μέσα σ' ένα πολυτελές περιβόλλον, τά πλούσια και κομψά άντικείμενα που θά μεταχειρίζόταν για τήν τοιολέττα της, τήν όσφογή της καμαριέρα, τó λινά και μεταξωτά έσώφρονα που έσκέπασαν τó θαυμαστό της σώμα. Και με τήν έσημμένη τόν φαντασία έβλεπε νά έπιτυλιγεται τó μυδιστόρημά τους. 'Ενα βράδυ ο εύτυχισμένος θνητός, γινάνας έκατομμυριούχος που τόν διατηρούσε και είχε τήν τύχη νά χαιρείται τήν έξαίτια αυτή γυναίκα, τους έσάκωνε. 'Ο Καίσαρ έξοδσε κιόλα τή σιγή αυτή' τελείως κρύος τού έαυτού του, άκουσε τις βροίσεις που θά τού πετούσε κατά πρόσωπον ο άπατημένος έκατομμυριούχος. 'Αλλά, σε κάποια λέξη ζοηρότερη άπ' τις άλλες, δεν θά συγκρατιόταν πιά, θά πλησίαζε τόν ύβριότη του, θά τόν εμπάταζε και κατόπι θάβγαζε και θά τούδινε τó έπισκευτήριό του. Οί σκέψεις αυτές τον έζαμαν νά σφίγγη τά δόντια του, ένώ περπατούσε στο μουλβάρ Μαλεζέρμ, και στο πρόσωπό του μπορούσε νά διαβροί κανείς τήν έκφραση μιās δικαίας όργης αλλά και μιās μεγάλης άεποπρείας συγχρόνως. 'Ανατίριμαζε ολοκληρωσ άπό υπερηφάνεια. Διαβόλε ! είχε μιὰ ύπόθεση τιμής ! Θά μονομαχοίσε ! 'Εβλεπε κιόλας με τή φλογισμένη φαντασία του τήν είδηση αυτή :

«Χθές, εις τó δάσος τών Βαγκενών, διά λόγους ιδιωτικής φρέως, έλαβε χώρα μονομαχία μεταξύ τού βαρόνου Ρότσιλε και τού κ. Καίσαρος Λωράν. Δύο ορσίους άντιλήλαγγρον άνεν άποτελέσματος...»

Ενώ γινόταν ο ήρος τής ήμέρας ! 'Εξαίνα, ενώ έζαμαν τις σκέψεις αυτές, βροθήκε μέσα σ' ένα πλήθος περιέρχον τους όποιους συγχροτούσε μιὰ ζώνη στασιότητας. 'Ανεμένετο νά περoση ο Βασιλέης τής 'Ισπανίας, για νά πάη σ' ένα επίσημο γεύμα τών 'Ηλλωσιών. Σέ λίγο ο Βασιλέης φάνηκε σ' άνοιχτό αυτοκίνητο, με έπίσημη στολή νανάχρου ισπανό. 'Ψηλός, χλωμός, χομογελαστός, χαριέσιμος με μιαν άνειη και χαριτωμένη κίνηση τó πλήθος που τόν έπαιρνούσε. Και ο Καίσαρ, γευστάς ένθουσιασμό για τόν κολό βουίεα, συλλογιότανε : «'Ω άν ήμιον σάν τόν φίλο μου 'Ορντινό, ζωγράφος, τί ώραία που θά ζωγράφιζα τήν σιγή αυτή !» Και τά φτερά τής αγάλινωτης φαντασίας του τόν συνέλαμαν ξανά.

Θά έφτανε τήν είκόνα, θά τήν προσέφερε στον βασιλέα και ύστερα από λίγες μέρες ο πρέσβης τής 'Ισπανίας θά τόν καλούσε στην πρεσβεία και εκεί θά τούδινε ένα αυτόγραφο εύχαριστήριο γράμμα τού 'Αλφόνσου και τόν ισπανικό Μεγαλόσταυρο...

— 'Η Κυρία Λώρα Μιλιόν, παρακαλώ ;
— Στο πρώτο πάτωμα, κρίς άπάντησε ένας θυρωρός με λιθρέα τó θυρωρείον τού όποιου ήταν ένα κομψότατο σαλονάκι με μπλε έπιπλα.

Στό πρώτο πάτωμα ένας ύπηρέτης κατσούφης κτύπησε περιφρονηκά άπ' τήν κορφή ώς τά νύχια τού κακοντυμένου αυτό πρόσωπο που είχε τó θράσος νά ήξη νά ιδη τήν κυρία του.

— 'Η κυρία λείπει... 'Η κυρία δεν βροσκοιεται ποτέ τó πρωί στο σπίτι της... 'Αν θέλετε νά ιδητε τήν κυρία πρέπει νά τής γράψετε.
'Ο Καίσαρ επέμεινε. Είπε ότι είχε φίλος τής κυρίας, ένας παλιός φίλος...

'Η Κα Λώρα Μιλιόν θά εύχαριστούη πολύ νά με ιδη πολύ. Μπορείτε νά τής άναγγείλετε τήν παρουσία μου, χωρίς φόβο.

'Ο ύπηρέτης, τόν όποιο δεν έπειθαν τά λόγια τού Καίσαρος, άμφιταλαντεύετο. 'Ως τόσο στο τέλος υπεχώρησε και είπε στον έπιπέκτη νά περμένη. Μετά λίγα λεπτά, μιὰ καμαριέρα έφάνηξε ή όποία όδηγησε τόν Λωράν σ' ένα λευκόχρωμο σαλόνι, γεμάτο έξοτικά φυτά. 'Ο Λωράν έδίαταξε νά καθίση και προχωρούσε προς ένα άπ' τά μασόνιχα παράθρα τού σαλονιού, όταν έξαφνα μιὰ φωνή

Τόν αγάλιαζε τόν φιλούσε...

τόν έκανε να σκιρτήσει :

— "Α ! είστε έσείς ! Έγώρρισε. Η Λώρα βρισκότανε μπροστά του. Σαφρίστηκε πού δέν τήν βρήκε από κοντά τόσο ώραία όσο ή νέα της κατάστασις τόν έκαμνε να τήν φαντάζεται. Φορούσε ένα έξομο πρωινό ρούχο, μιιά στενή τουαλέττα από άσπρο μεταξοτό, πού σε κάθε κίνησή της έκανε να φαίνεται ιο άραιτό της σώμα με τόν πλέον προκλητικό τρόπο.

— Λοιπόν, πέστε μου Ίούλιε, τι με θέλετε ;

— Ίούλιε ;
— Μην σάς κάνει εντύπωσις τ' όνομα πού σάς δίνω ; σάς έλεγα Ίούλιο τότε πού σάς γνώρισα γιατί δέν μπορούσα να χωνέψω τόν Καίσαρα... "Α ! όμολογώ ότι δέν περίμενα να σάς ξαναϊδώ... Καθήστε ένα λεπτό μόνον θα σάς κρατήσω, γιατί είμαι τρομερά άπρησχυλημένη... "Αλλά καθήστε σάς παρακαλώ, δέν σάς διώχνω... Μπορώ να σάς παραχωρήσω μερικά λεπτά... Μου θυμίζετε τόν φίλο σας Σαζαρέ. "Ο κακομοιρός ! Δέν καταλάβαινε ότι με κάθε τρόπο προσπαθούσα να κινήσω τήν ζηλοτυπία του... Να και σεις ακόμη μου χρησιμοποιείτε γι' αυτό... Θυμάστε ;

— "Αν θυμότανε λέγει ; "Όστε έτσι λοιπόν, δέν τόν αγαπούσε αυτόν, αλλά τόν φίλο του Σαζαρέ... Τι κουταμάρα, τι πλάνη ! Τόν ρώτησε τι δουλειά έκανε. "Έκείνος, λίγο ντροπιασμένος, άπήνησε ότι ήταν υπάλληλος στο Ύπουργείο.

Μά εκείνη δέν τόν άκουσε κιόλα. Μιλούσε για τόν εαυτό της. "Ο γλύπτης Μπουρντζής ήθελε με κάθε τρόπο να κινή τ' όνοστο της. "Ο Ιμπρεσαρίας Φρόμων τόν έβίαζε να ύπογραφή συμβόλαιο για μιιά περίοδο στην Άμερική όπου θαπαιζε ένα έργο του κίποιος ένδοξος συγγραφέως—δέν έλεγε τ'όνομά του, αυτό ήταν τό μυστικό—έγραφε επίτηδες γι' αυτόν. "Ο πόσο μέσα στην λαμπερή αυτή ζωή τήν γεμάτη θραύσιμους της φαινότανε άστετο πού ξανάβλεπε τόν Ίούλιο. "Ο Καίσαρα, άκούγοντάς την, διέβλεπε, κάτω άπ' τόν μεταξοτό της ρούχο, τις τέλειες κνήμες πού ό Ιμπρεσαρίας Φρόμων είχε κρινει άξιος να επιδειχθούν στους άμερικανούς δικαστικοι-μυριούχους ; έμάντες τού ύπέροχο μπουστο πού ό γλύπτης Μπουρντζής όνειρευόταν ν' άποθανάτιση στο μάρμαρο κ'ύτταζε τό μικρό λευκορόδινο χέρι της, τό δίχως δαχτυλίδι τήν ώρα εκείνη, πού τά νύχια του λαμποκοπούσαν τόσο γλυκά. Καί άίφνης οίχονταν μιιά ματιά άπάνω του, εδθε εκεί πάνω στο πολυτελέστατο χαλί, τά χοντρά σκονισμένα του παπούτσια πού είχε ξεχάσει να σκουπίση μπαινόντας. Προσπάθησε να τά κρύψη κάτω από τό κάθισμα αλλά τά αίσθανότανε, τεράστια, λερωμένα, άγαραμπα. "Υστερα κ'ύτταζε τό φθιγύ ύφασμα τού πανταλονιού του, τό έτοιμο σακκάκι του. "Ανέπνευσε τό κακής ποιότητας άρωμα της βιολέτιας πού ό κουρέας τού πρσί είχε ρίξει στό μαλλιά του, όταν τόν κούρευε. Πρός στιγμην τού φάνηκε ότι δέν είχε καμμιιά θέσι μέσα σ' εκείνο τό πολυτελέστατο σαλόνι.

—Κυρία, σάς ζητει ό ταπετσέρης, ήρθε και άνήγγειλε τη στιγμην εκείνη, ό ύπηρετής.

— Πήγε του να περιμένη. "Υστερα από λίγο μπήκε ή καμαριέρα και ειπε :

— Ζητούν τήν κυρία στο τηλέφωνο. Είναι ό κ. Φρόμων.

— Πες του, ότι παίρνω τό μπάνιο μου. "Ας μου τηλεφωνήση σε μιιά ώρα. "Ο Λωράν έτοιμαζόταν να φύγη. "Έξαφνα άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ένας κύριος ψηλός πενηντάρης περίπου, με άρωμα παρουσιαστικό και μονόκλ στο μάτι.

Χωρίς να οίξη ούτε μιιά ματιά καν στον Καίσαρα, πλησίασε στην Λώρα, τής έφίλησε τό χέρι και τής ειπε :

— Πώς είσαι αγαπημένη μου ;

"Υστερα οίχοντας μιιά περιεργη ματιά στον Καίσαρα έπρόσθεσε με σιγανή φωνή, όχι όμως άρκετά σιγανή ώστε να μήν άκουσθί άπ' τόν Καίσαρα.

— "Α ! ήρθε λοιπόν ει τό τέλος ό ηλεκτροτεχνίτης ; Τού έξήγησε τι πρέπει να κάνει ;

"Ενα κύμα αίματος έβραψε τά μάγουλα τού Λωράν. Χωρίς να περιμένη να τελειώσουν ή συστάσεις και ή εξήγησις πού προσπαθούσε συγκεχυμένα να δώσει ή Λώρα, χαίρετισε με μιιά ύπόκλιση και έφυγε. "Ο ύπηρετής τόν κ'ύτταξε ακόμη π'ό περιφρονητικά από πρην και τήν ώρα πού έβλεπνε πίσω του τήν πόρτα τού φάνηκε τού Λωράν ότι ήταν σαν ένας διωγμένος ζητιάνος.

ΜΕΤΑΞΙ ΑΠΟ ΑΡΑΧΝΗ

Έκτός άπ'τό μετ'ξι πού παράγεται με τούς μεταξοσκώληκας, άρ-χισε τελευταίως να διαδίδεται στην Άμερική ή συστηματική έξαγωγή μετ'ξης και από τούς Ι-στούς της άράχνης. Τό πρώτο δείγμα τέτοιας μετ'ξης ήθε προ όλίγου καιρού από τήν Τα-ναρίβα της Μαδαγασκάρης, όπου από τριετίας λειτουργεί μεγάλη επαγγελματική σχολή για τό σκοπό αυτό. Εις τήν διά τό έτος 1927 άναγγελομένην έκθεσιν τών Παρισίων θα έκτεθούν και τά νέα μετ'ξωτά ύφασματα πού θα έχων κατασκευασθί άπ' αυτό τό νέο μετ'ξι τών ιστών της άράχνης.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΜΕ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΕΠΙΠΛΕΟΝ Με θαυμασσίαν ύλην και έκλεκτάς εικόνας

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ

Μιά γνώμη τού Γκωτιέ. — Τό φαγοπότι τού Μπαλζάκ. — "Ο Δουμάς, ό Σταντάλ και τά μακαρόνια. — "Εν' άνέκδοτο τού Ρενάν. — Τά σαγόνια τού Ούγκώ. — "Οι πανουργίες τού Ραμπελαί.

"Ο Θεόφιλος Γκωτιέ έλεγε συχνά στους φίλους του και τό επε-κρίωνε μάλιστα με τό παραδειγμα του ότι οι άσχολούμενοι με τη λογοτεχνία για να γράφουν καλά πρέπει να τρώνε πολύ. "Όπως θα ίδούμε παρακάτω δέν είχε άδικο.

"Ο Μπαλζάκ πρώτα—πρώτα όταν καθόταν στο τραπέζι, οίχον-ταν με τά μούτρα στο φαγοπότι κι' έπρεπε να περάση πολλή ώρα για να σηκωθί χορτασμένος. "Όσο για τόν Άλέξανδρο Δουμά πα-τέρα, εινε γνωστό π'ώς μαγειρευε μόνος του, επειδή δέν έμενε ποτέ εύχαριστημένος από τό μαγειρέμα της ύπηρετίας του. "Ηταν ά-φθαστος τό μαγειρέμα τών μακαρονιών. Μαζι μ' αυτούς πρέπει ν' άναφέρουμε και τό μεγάλο συγγραφέα Φλωμπέρ πού έτρωγε λαί-μαργα κι' ήταν έξαιρετικά παχυσάρκος.

"Επίσης για τόν Ερνέστο Ρενάν διηγούνται τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο : Μιά μέρα στο τραπέζι κάποιος φίλης του κυρίας, πού ειχε τήν άπαίτηση να μιούνεν ένας ένας οι προσκεκλημένοι της, ζή-τησε τό λόγο και μόλις τού δόθηκε κι' όλοι περίμεναν ν' άκούσουν κάτι τι σπουδαίο της ειπε : «Λίγα μπιζέλια άκόμα, παρακαλώ !»

"Ο Βίκτωρ Ούγκώ, ό ένδοξος άρχηγός τού ρωμαντισμού, πρην άκόμα άποχτήση τη μεγάλη του φήμη ήταν ι-σχός και έδεδνε για τό φαγητό του μονάμα μιιά δραχμη κάθε μέρα ; άργότερα όμως τ'όριξεν έξω και όδηγησάνης γέρος πειρά, ειχε τόσο γερά σα-γόνια καιτόσο δυνατό στομάχι ώστε μπορούσε με μιιά χαψιά να φάη ολάκερο πορτοκάλι με τη φλούδα του ! "Ο Λαμαρτίνος, ό περιτλής συγ-γραφέας της «Γκρατσιέλλας» ειχε μεγάλη άδυ-ναμία στα παγωτά, ό δέ Σταντάλ, όπως ό Δου-μάς, αγαπούσεν έξαιρετικά τά μακαρόνια.

Άλλά και οι παλαιότεροι γάλλοι συγγραφεις δέν ημεναν πίσω στο ζήτημα της πολυφαγίας. "Ο δικηκώτατος Ραμπελαί μεταχει-ριζόταν κάθε πανουργία για να κατορθώση να φάη μονάχος του ένα πιάτο της όρέξέως του. Μιά φορά στο σπίτι του προσείτη του καρδιναλιού ντε Μπελλαι έβαλαν στο τραπέζι ένα θανατίσιο ψάρι καλομαγειρωμένο. Μόλις τό ειθε ό Ραμπελαί τρελλίθησε από τη χαρά του, αλλά κρύβοντάς την από τούς άλλους παραπονέθηκε π'ώς θάταν πολύ βαρύ για τά στομάχια τών συνδαιτημιόνων. Αυτό ειταν άφορημύ να τό πάρουν πίσω στο μαγειρέμα. Τότε ό Ραμπελαί μπηκε κρυφά στην κουζίνα κι' έφαγε όλο τό ψάρι μόνος του ! "Η φοβερώτατη δοκιμασία τού Ραμπελαί ειταν καθώς λένε, τη στιγμην πού ό ξενοδόχος τού παρουσίαζε τόν άρκετά σεβαστό λογαριασμό του κι' αυτός δέν ειχε να τόν πληρώση !

"Ο Βολταίρος τέλος ειπνε... έξήντα καφέδες τήν ήμέρα για να διατηρησθί, καθώς έδικαιολογείτο, τις δυνάμεις του και για τόν ίδιο λόγο ίσως ό Ρουσσώ έκανε κατάχρηση στις κομπόστες και τά γλυκίσματα.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ

Δύο φίλοι, ένας άγγλος και ένας γάλλος, πού ειχαν να ιδωθούν καιρό, συναντήθηκαν τελευταία στο Παρίσι.

— Πώς ! συ στο Παρίσι φίλτατε Γουίλιαμ ; ειπε ό ένας. Πόσο εύτυχής είμαι πού σε βλέπω. Καί π'ώς είσαι ;

— "Α ! όχι τόσο καλά. "Από τότε πού έχρις να με δης, παν-τρεύτηκα.

— Καλή ειδήσις αυτή !

— "Οχι τόσο καλή γιατί παντρεύτηκα μιιά πολύ ιδιότροπη γυ-ναίκα.

— Είναι δυσάρεστο αυτό και λυπούμαι.

— "Οχι και τόσο δυσάρεστο γιατί ειχε τρεις χιλιάδες λίρες πρσίκα.

— Τρεις χιλιάδες ! Μά αυτό εινε θανατίσιο και πρέπει κάπως να σε παρηγορή.

— "Οχι και τόσο γιατί με τά χρήματα αυτά θέλησα να κάνω κτηνοτροφία και όλα τά ζώα πού άγόρασα μου ψόφησαν άπ' τήν τρομερή άρρώστεια πού έπεσε τελευταία στα ζώα στην Άγγλία.

— Πολύ δυσάρεστο αυτό.

— "Οχι και τόσο δυσάρεστο γιατί τό πού-λημα τών δερμάτων μου έδωκε περισσότερα άπ' όσο μου ειχε στοιχίσει ή άγορά τών ζώων.

— Τότε λοιπόν έβγαλες τη ζήμια.

— "Οχι όλος διόλου γιατί με τά χρήματα εκείνα άγόρασα στη Γαλλία ένα σπίτι τό ό-ποϊόν προ όλίγου κάρηκε.

— "Ω τι μεγάλο άτύχημα !

— "Οχι δά και τόσο μεγάλο γιατί μέσα ήταν και ή γυναίκα μου και κάρηκε και αυτή μαζι με τό σπίτι !